

3 dikter

HYPNAGOG MADONNA

I skogen du vet står den undergörande dvalans madonna.
 Man stöter på hennes sockel när man gått vilse bland träden.
 Hon liknar din lilla bronsringklocka, den som är skapt som
 en flicka i renässansdräkt, med styvkragen stärkt och broderad,
 men denna är oöverskådlig och mörk, som av anlupet silver.
 Kryper du in under kjortelfällen ser du det inre,
 kupigt som Atrevs skattkammare, den väldiga klockan,
 men däruppe, där kläppen är borta, hänger nu Intet:
 Frågar du efter Sonen, så vet de är många, X, Y och Z.
 Du trevar din väg dit upp längs egendomliga trappor
 som går i oviss spiral, likt gången runt tornet i Pisa.
 Redan att gå där ger svindel. De stiger oregelbundet,
 gravitationen och lutningen växlar, balanssinnet sätts ur
 funktion. Över valvet är midjan, du ser det på bältet
 som skimrar i olika färger, gult, violett och blodrött
 därför att det är besatt med taffelstenar, granater
 och chrysoliter och ametister och akvamariner.
 Varje sten är en kammare, triangulär till det inre
 med, längs tvenne sidor, divaner och hypotenusan till fönster.
 Man kan gå från gemak till gemak eller vila sig länge
 i ett, efter färg eller stämning, och man kan genomgå alla:
 Man kommer ändå aldrig tillbaks, ens syn har förändrats.
 Högre upp har jag varit – jag kunde inte se hjärtat
 men jag såg bröstsmcket som ett rosettfönster skimra
 avlägset. Högre upp har jag varit, en gång, en enda,
 i hennes Huvud. Där var det tomt. Man svävade tyngdlös.

ONEIRÓKRITOS

Upplevt i drömmen år 63, den 15 i VIII på natten:
 "Du ligger sovande i en sarkofag utan botten" –
 halvväckt av drömmen, varken sovande eller helt vaknad
 framträder marmorkistan för min syn nu mera tydligt,
 skuggad och vitskimrande, med några klara detaljer,
 först de grovhuggna insidorna, två långa, två korta:
 Stenhuggaren har här inte gjort sig mycket besvär,
 överallt syns märken av mejseln, hörnen är runda.
 Allt sitt kunnande tycks han ha ägnat det yttre.
 Där finns frukter blommor fåglar delfiner bukranier,
 brottstycken också av myter, två gestalter i snäckor
 som över huvudet håller var sin vindfyllda slöja.
 Jag letar efter mitt namn – då slår mig med drömmens
 klara logik, att eftersom kistan inte har botten
 saknar den också ett lock. Och den som där vilar
 ligger med ryggen mot Intet och ansiktet vänt emot Intet.
 Endast de fyra väggarnas kraftfält håller den sovande
 svävande mellan det Intet som ovan till är och det undre,
 svävande mellan det torftiga inres tvång att försaka
 och det med myter smyckade yttres makt att begära –
 Jungfru, o Átokos, när detta kraftfält skall brytas,
 låt mig, i drömmen utvald, bli varken återfödd eller avlad.
 Det som är hädanefter har inga frukter och blommor.
 Det som var före detta har inga ärr efter mejslar.

OECUS

Det händer ibland då jag ligger och inte kan sova
 på sängen med tassar av brons, under lampan som tiger,
 att jag hör slavarna tassla och viska i närheten –
 rörde sig inte nu det tunga, skugglika förhänget?
 Rådslår de om de skall våga sig in till mig,
 våga sig på mig? Jag är ju här som en främmande,
 de däremot hör till huset. Men kanske vågar de inte
 därför att jag är levande, därför att Oecus,
 herrskapsgemaket, är dem förbjudet och heligt?

Kanhända är det maiordomon som tasslar därute:
 Det höjda viskandet -- någon i skaran är påstridig,
 lugnas med en försäkran. -- Släpande steg och tystnad.
 Jag sveper de längesen förintade täckena kring mig
 och väntar. Var det inte som förhänget åter rörde sig?
 Eller fladdrade lampan? Men vad för vinddrag kan finnas
 i detta tillbommade hus? Jag är här ju inte som annat
 än tillflyktssökande. Gläntade någon, vill någon något?
 Ibland när jag vaknar till ur min sömn eller dvala
 är det som om någon just hade rört vid mig,
 som om någon tafatt sökt stryka mig över handen.